ပျော့ကိုင်း
ရွှေမင်းသမီးနဲ့ တောသားကိုကို
K.Z.L

အခန်း (၁)

``နွေပန်းချီ… ခဏလေးနေပါဦး''

အနောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် နွေပန်းချီ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမကို တစ်ဖက်သတ် ပိုးနေသော ကလေကချေ အောင်ထူးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

``နင် ဘာလာနှောင့်ယှက်နေတာလဲ အောင်ထူး၊ ဒါ တက္ကသိုလ်ဝင်းနော်၊ နင်တို့ရပ်ကွက်က အရက်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး''

နွေပန်းချီက တင်းတင်းမာမာ ပြောလိုက်သော်လည်း အောင်ထူးက အပြုံးမပျက်။

``ကိုယ်သိပါတယ် ပန်းချီရယ်… အဲဒါကြောင့် ဒီတက္ကသိုလ်မှာ ကွင်းဖြစ်နေတဲ့ မင်းကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကင်းဖြစ်နေတဲ့ကိုယ်က ချစ်ခွင့်တောင်းတာပေါ့''

``ဒီမှာ အောင်ထူး၊ ငါ တက္ကသိုလ်မှာ ကွင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါ့ရဲ့ အလှအပ၊ အဝတ်အစား၊ ဒီဇိုင်း၊ အနေအထိုင် အားလုံးက လန်းလို့ ကွင်းဘွဲ့ရတာ ၊ နင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်လို့ မူးရူးပြီး ပြဿနာရှာတတ်လို့ ကလေကချေကောင်မို့ အားလုံးက ကင်းအောင်နေကြတဲ့အတွက် ကင်းဘွဲ့ရတာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လာမန္တိုင်းနဲ့၊ နင့်ကို တစ်ရေးနိုးအောင် အိပ်မက်ထဲ ထည့်မမက်ဘူး''

နွေပန်းချီ၏ စကားကြောင့် အောင်ထူး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

``ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ပြတ်သားရတာ လဲ ပန်းချီရယ်၊ ကိုယ်က မင်းအတွက်ဆို အရာရာ စွန့်လွှတ်ပြီး ချစ်မယ့်ကောင်ပါ''

``နင့်မှာ ဘာများ စွန့်လွှတ်စရာရှိလို့လဲ အောင်ထူးရယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ

ကပ်နေတဲ့ အဝတ်အစားကလွဲရင် တစ်ခြမ်းစောင်းနေတဲ့ အိမ်စုတ်လေးတစ်လုံးနဲ့ အပေါင်ဆိုင်ရောက်နေတဲ့ စက်ဘီးအဟောင်းတစ်စီးပဲ ရှိတာ၊ ငါက ဘာကိုမက်ရမှာလဲ''

``အဲဒီ စက်ဘီးက ပြန်ရွေးပြီးပါပြီ ပန်းချီရယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခြမ်းစောင်းနေတဲ့ အိမ်လေးလည်း နာဂစ်တိုက်လို့ ပြန်တည့်သွားပါပြီ၊ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားပေးပါကွာ''

``စဉ်းစားရင် ဟင်းစားတောင် နပ်မမှန်တဲ့ နင့်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဆက်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့နော်၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မို့လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် နင့်ကို တစ်ယောက်တစ်ချက် လက်သီးနဲ့ ဝိုင်းထိုးလို့ မထနိုင် ဖြစ်သွားမယ်''

နွေပန်းချီစကားကြောင့် အောင်ထူး နည်းနည်းလန့်သွားသည်။

``ဟင်… မင်းသူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီ လောက်တောင်များလား''

``အထည်ချုပ် စက်ရုံတစ်ရုံစာလောက် ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ချင်းစီ လက်ချိုးရေကြည့်ရင် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်''

``အဲဒါဆိုလည်း မင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆို ခင်တတ်ပါတယ်''

``ဒီမှာ… ကျွန်မလက်ဝါးကလည်း ခင်တတ်တယ်နော်၊ ဆက်လိုက်လာရင် ရှင့်ပါးနဲ့ သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားမယ်''

နွေပန်းချီက လက်ဝါးထောင်၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် အောင်ထူး လန့်သွားသည်။

``မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်းနဲ့ပဲ သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်ချင်တာပါ၊ မင်းလက်ဝါးနဲ့တော့ ခပ်ကင်းကင်းနေပါရစေ''

``ဒါဆို လာရာလမ်းအတိုင်း သံပတ်ပေးပြီး ပြန်လှည့်ပေတော့''

ရာသီဥတု မကောင်းသဖြင့် အောင်ထူး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နောက်ကြောင်း လှည့်သွားတော့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထားသော ကန်တင်းမရောက်မီ အနှောင့်အယှက်နှင့် တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

နွေပန်းချီ ဆက်လျှောက်လာရင်း သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှာ မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူကတော့ သူဌေးသား မိုးထက်မြင့်။

နွေပန်းချီက မိုးထက်မြင့်ကိုကျော်၍ လျှောက်သွားသည်။

မိုးထက်မြင့်က နောက်မှ ပြေးလိုက်၍ ခေါ်သည်။

``ခဏလေး... ခဏလေး''

နွေပန်းချီက ရပ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

``အလှူခံလား ကန်တော့ပါသေးရဲ့''

``ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အဲ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လို သူဌေးသားတစ်ယောက်က အလှူခံပ့ါမလားဗျာ''

``ဒါဆို ဘာလို့ခေါ်တာလဲ''

``ပါးစပ်အားလို့... အဲ... ဟုတ်ပါဘူး၊ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ''

``ဒါပဲ မဟုတ်လား ပြန်တော့''

``ဟုတ်ကဲ့.. အာ... ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောရသေးဘူးလေဗျာ''

နွေပန်းချီ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

``ကဲ... ကဲ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော''

``ဒီလိုပါ... ကျွန်တော် တောင်းထားတဲ့ကိစ္စ''

``ရှင်တောင်းချင်ရင် ဘုရားပေါ်မှာ သွားတောင်း၊ ကျွန်မဆီ လာမတောင်းနဲ့''

``ဟာ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ၊ သူဌေးသားက ဘုရားပေါ်မှာ သွားတောင်းရမှာလား၊ နွေပန်းချီဆီက အဖြေတောင်းထားတဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာ''

``ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မ မလက်မခံပါရစေနဲ့''

``နည်းနည်းလောက်တော့ စဉ်းစားပါဦးဗျာ''

``နှစ်ခါပြန် စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး၊ အဖြေက မိုင်းနပ်ဇီးရိုးပါပဲ''

``အဲဒီ အဖြေကို နည်းနည်းပြင်လို့ မရဘူးလားဗျာ''

ထိုအခါ နွေပန်းချီက လက်ဝါးထောင်ပြလိုက်ပြီး...

``အဲဒီ အဖြေကို ပြင်ချင်ရင် ဒီလက်ဝါးနဲ့ပြင်မှ ရမယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူး''

``ဟာ... နေပါစေဗျာ၊ မပြင်ပါနဲ့တော့''

သူဌေးသား မိုးထက်မြင့်ကတော့ နွေပန်းချီလက်ဝါးကို ကြောက်ပြီး လစ်သွားတော့သည်။

ကန်တင်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်းအားလုံး စုံနေကြပြီဖြစ်သည်။

``ဟဲ့... ပန်းချီ မျက်နှာကလည်း သုန်မှုန်နေတာပဲ၊ ဘာတွေ အလိုမကျ ဖြစ်လာတာလဲ''

``မပြောချင်ပါဘူးဟယ်၊ လမ်းမှာ လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့ကောင်တွေနဲ့

တွေ့လို့ပေါ့၊ လက်ဝါးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှ လစ်ပြေးတော့တယ်''

``သြော်… ငါတို့ သူငယ်ချင်းလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ကွင်းဖြစ်မှ အနှောင့်အယှက်တွေ ရှင်းရှင်းနေရတာ နဲ့ မကာမိပါလားနော်''

သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နွေပန်းချီကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

``ဒါနဲ့ နင်စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ ဒီကျောင်းမှာ မတွေ့သေးဘူးလား''

``ဒီကျောင်းမှာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့သေးဘူး''

``ဒါဆို နင် ကျောင်းပိတ်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းစရာကြီးနော်''

သူငယ်ချင်းရဲ့စကားကြောင့် နွေပန်းချီ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

``အင်း… ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်၊ အနှောင့်အယှက်တွေလဲ ကင်းအောင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ငါ့ဦးလေးရဲ့တောက စိုက်ခင်းနဲ့ခြံမှာ သွားနေမယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်၊ အလည်အပတ်ပေါ့၊ ဟိုမှာ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းလာခဲ့တဲ့ ငါ့ဦးလေးရှိတယ်၊ အဖေ့ညီပေါ့''

``နင် ဘယ်လောက် ကြာကြာနေမှာလဲ''

``ကျောင်းက နှစ်လပိတ်မှာဆိုတော့ တစ်လလောက်တော့ နေမှာပေါ့''

****

အခန်း (၂)

အသက် ၅၀ ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ၂၅ နှစ်အရွယ် လူရွယ်တစ်ယောက်တို့ အသက် ၂၀ အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ခရီးသည်များအကြား လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။

၎င်းအသက် ၅၀ အရွယ် လူကြီးမှာ ဦးသာလှဖြစ်ကာ ၂၅ နှစ်အရွယ် လူရွယ်မှာ ရွှေဦးဖြစ်ပြီး သူတို့ရှာနေသည့် အသက် ၂၀ အရွယ် ကောင်မလေးမှာ နွေပန်းချီပင် ဖြစ်သည်။

``ဦးလေ… သူက ဒီရထားနဲ့ ပါလာမှာ သေချာလို့လား''

``သေချာပါတယ်ကွာ၊ သူ စာထဲမှာ သေချာရေးထားတာပဲ၊ ရှာစမ်းပါ… တွေ့မှာပါ''

သူတို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများကို လိုက်ကြည့်နေစဉ် နောက်မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

``ဟိတ်… ဘာရှာနေကြတာလဲ''

ဦးသာလှနှင့် ရွှေဦး ပြိုင်တူပင် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

``ဟာ… တူမကြီး ပန်းချီ… ဘယ်အတွဲက ဆင်းလာတာလဲ၊ ဦးတို့က တူမကြီးကို လိုက်ရှာနေတာ''

ဦးသာလှက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသော်လည်း ရွှေဦးက ပြုံးပင် မပြုံးမိ။

``နောက်ဆုံးတွဲကပဲ ဦးလေးရဲ့၊ သွားကြမယ်လေ၊ ကဲ… ဘေးနားကလူကြီး အထုပ်တွေဆွဲခဲ့''

နွေပန်းချီက ရွှေဦးကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ရွှေဦး စိတ်ထဲမှာ

အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဦးသာလှတူမဖို့ သည်းခံလိုက်ရသည်။

အထုပ်များကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး ဦးသာလှနှင့် နွေပန်းချီက နောက်မှတက်ကာ ရွှေဦးက မောင်းမည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရွှေဦးက လှည်းကို ဆောင့်၍ ထွက်လိုက်သောကြောင့် နွေပန်းချီ လှည်းပေါ်မှာ ပက်လက်လန်ကျသည်။

``ဟကောင်ရ၊ ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါဟ၊ အရမ်းကြီးပဲ´´

ဦးသာလှက ရွှေဦးကို လှမ်းဟန့်လိုက်သည်။ နွေပန်းချီကတော့ ရွှေဦးကို မကျေနပ်၍ အံကို ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

လှည်းပေါ်တွင် ဦးသာလှနှင့် နွေပန်းချီ စကားပြောရင်း လိုက်ပါလာသည်။

``ကိုကြီးရော ကျန်းမာရဲ့လား´´

``ဟုတ်ကဲ့… ကျန်းမာပါတယ် ဦး၊ အဖေကတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေရှိလို့ လိုက်မလာနိုင်ဘူး…. သမီးတောင် ဒီကို လာချင်တယ် အတင်းပူဆာနေလို့ လွှတ်လိုက်တာ´´

``သမီးက ဒီကိုလာတာ အဖော်လေးဘာလေး ခေါ်ခဲ့မှပေါ့ကွယ်၊ သမီးအဖေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကို စိတ်ချလက်ချ လွှတ်လိုက်ရသလား ´´

``မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ လာတုန်းက နှစ်ယောက်၊ အိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးပါ ပါတယ်၊ သူက ရထားဘူတာတစ်ခုမှာ ရေခဲရေရောင်းနေတဲ့ သူ့ရည်းစားနဲ့တွေ့ပြီး မခွဲနိုင်လို့ တစ်ခါတည်း လိုက်ပြေးသွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတာ´´

``ဒီလိုလား အေး.. ဒီမှာ ပျော်သလောက်နေပေါ့ သမီးရယ်၊ အိမ်မှာ

စံလှနဲ့ မိပေါက်ကလည်း ကျောင်းပိတ်ထားတော့ သမီးအတွက် အဖော်ရတာ ပေါ့''

``ဒါနဲ့ သူတို့ ဘယ်နှတန်း ရောက်ပြီလဲ ဦး''

``စံလှက ရှစ်တန်း၊ မိပေါက်က ခြောက်တန်းကွယ့်''

``ဪ... ဘာလိုလိုနဲ့ သူတို့တောင် အတန်းတွေ ကြီးလာပြီပဲ''

``ဒါနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား သမီး''

``ပြေပါတယ် ဦး''

``အေး... အေး၊ တူမကြီးတို့ တက္ကသိုလ်က မိန်းမလှကျွန်းဆိုပြီး ကြားဖူးတယ်၊ ကောင်မလေးတွေ အားကြီးချောဆို''

``ဒါပေါ့ ဦးရဲ့၊ မယုံရင် သမီးကို ကြည့်ပါလား''

နွေပန်းချီက ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမွှန်းတင်နေသော ထိုမိန်းကလေးကို ရွှေဦးစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း မြင်ပြင်းကတ်သွားသည်။

``ဟား...ဟား၊ ဟုတ်ပ့ါကွာ၊ ဒါနဲ့ တူမကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာရော ချောချောလေးတွေ မရှိဘူးလား''

``ရှိတာပေါ့ ဦးရဲ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ''

``ဦးအတွက်... အဲလေ... ဒီက ဂေါ်မစွံကြီးအတွက်ပါ ဟား ... ဟား... ဟား''

ဦးသာလှက ရွှေဦးကို လှမ်းနှောက်လိုက်သည်။

``ဟာ.. ဦးလေးက လုပ်ပြီ၊ မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူး ဆိုနေ''

``ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့''

နွေပန်းချီက ရွှေဦးကို မကြားတကြားလေး ပြောလိုက်သော်လည်း ရွှေဦးက ကြားလိုက်သည်။

သို့သော် မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ လှည်းကို ဆက်မောင်းနေသည်။

``ဟဲ့ နွား''

နွေပန်းချီက ဦးသာလှကို တိုးတိုးလေး ကပ်မေးသည်။

``ဦးလေး သူက ဘယ်သူလဲ''

``ဩော်… သူက ဦးလေး သူငယ်ချင်း မိအေးဘုံရဲ့သား ရွှေဦးလေ၊ သူ့အမေဆုံးပြီးတော့ တမာတောရွာကနေ ဒီကို ပြောင်းလာပြီး ဦးလေးရဲ့ အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရင်း အတူနေနေတာ''

``ဦးလေးကလည်း ကိုယ်နဲ့ သွေးမတော် သားမစပ် ဘာလို့ ခေါ်ထားတာလဲ''

``ဒါက ဒီလိုရှိတယ် တူမကြီးရဲ့… သူ့အမေရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဦးလေးအပေါ်မှာ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်… ပြီးတော့ သူ့အမေက မသေခင်မှာ သူ့ကို ဦးလေးဆီ အပ်ခဲ့တယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပါတဲ့၊ အဲဒီ တော့ ဦးလေးရဲ့ အလုပ်တွေလည်း ဝိုင်းကူရင်း အတူနေတာပေ့ါ သမီးရယ်၊ ကောင်လေးက ရိုးသားပါတယ်၊ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားတယ်၊ သမီး နောက်ဆို သိလာပါလိမ့်မယ် ´´

နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာ လှည်းက ခြံရှေ့သို့ ရောက်လေသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း နွေပန်းချီကို စံလှက တစ်ဖက် မိပေါက်က တစ်ဖက် ဝိုင်းဆွဲ၍ ကြိုဆိုကြလေသည်။

နွေပန်းချီမှာ တစ်အိမ်လုံးနှင့် ရင်းနှီးသော်လည်း ရွှေဦးကိုမူ ယခုမှ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေဦး၏ ဘုဂလန့်ပုံစံကြောင့် သူမက သိပ်ကြည့်မရ၊

ထိုနည်းတူ ရွှေဥဒေါင်းကလည်း နွေပန်းချီကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် နေလေသည်။

****

အခန်း (၃)

ပန်းခြံထဲမှာ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့နေကြသည်။

``ကို''

``ပြောလေ ရိုစီ''

``မနေ့က အသုဘအိမ်တစ်အိမ်မှာ ဖဲရိုက်တာ ငါးသောင်း ရှုံးသွားတယ်ဆို''

``ဟုတ်တယ် ရိုစီ၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ကိုယ် ပြောချင်လို့''

ကောင်မလေးက တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်နေသော သူ့ချစ်သူ၏ ပါးစပ်ကို လက်လေးနှင့် ပိတ်လိုက်သည်။

``မပြောနဲ့တော့ ကို၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ရိုစီ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးသားတွေ ထားလိုက်တော့၊ ကို အခုပြောမှ နောက်ဘယ်တော့မှ အသုဘအိမ်မှာ ဖဲမရိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောမှာ မဟုတ်လား''

``မဟုတ်ဘူး ရိုစီ၊ ဒီည ဝိုင်းကောင်းလို့ ကိုယ် ထပ်ကစားချင်တယ်လို့ ပြောမလို့''

``ဟင်''

သူ့ချစ်သူ၏ စကားကြောင့် ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းစူ၍ စိတ်ကောက်သွားသည်။

``စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရိုစီရယ်၊ ဒီည ကိုယ် ကျိန်းသေရမှာကွ၊ မနေ့က ရှုံးထားတဲ့ ငါးသောင်းအပြင် ထပ်ပြီးတော့တောင် ရနိုင်သေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကစားမှာ အချဉ်တွေချည်းပဲ''

``ကိုကလေ၊ လောင်းကစားလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူးလို့ ရိုစီ

ပြောထားရက်နဲ့ ဗီဇက ဖျောက်လို့ကို မရဘူး''

``မနေ့ ရှုံးကြွေးကို ပြန်ဆပ်ချင်လို့ပါ ရိုစီရယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါနော်၊ ဒီညက နောက်ဆုံးရက်ပါပဲ''

သူ့ချစ်သူက အတင်းအကျပ် ပူဆာနေတော့ ကောင်မလေးမှာ သဘောမတူချင်သော်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

``အင်းလေ... ဒါဆိုလည်း သွားဆော့ပေါ့''

``ဒီအတိုင်း ဆော့လို့ မရဘူး ရိုစီရဲ့''

``ဟင်... ဒီအတိုင်းမဆော့လို့ ဘယ်လိုဆော့ချင်လို့တုန်း''

``ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြီး ဆော့ချင်လို့... အဲ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံ အရင်းအနှီးမရှိလို့ ရိုစီ ကိုယ့်ကို နှစ်သောင်းလောက် ပေးပါလား''

ရိုစီက သူ့အိတ်ထဲကို ကြည့်လိုက်ရင်း....

``အခု လောလောဆယ်တော့ ရိုစီမှာ နှစ်သောင်းမပြည့်ဘူး ကိုရဲ့''

``ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ပါလဲ ပါသလောက် ပေးခဲ့လေ''

``လမ်းစရိတ် ၂၀၀ ပဲ ပါတယ် ကိုရဲ့''

ရိုစီစကားကြောင့် သူ့ချစ်သူ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

``အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ၊ ကိုယ်က ဒီညကစားမှာ ရိုစီရဲ့''

``ဒါဆို ညနေကျရင် ရိုစီ ကို့အိမ်ကို လာပေးလိုက်မယ်လေ၊ အိမ်ကပဲ စောင့်နေပေါ့''

``ဒါဆိုရင်ပြီးရော ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်''

``အင်းပါ''

****

အခန်း (၄)

ရွှေဦး ခြံထဲမှာထိုင်၍ သတင်းစာဖတ်နေစဉ် နွေပန်းချီ ယောင်တောင်တောင်နှင့် ရောက်လာသည်။

``တစ်ဆိတ်လောက်... သရက်သီး ခူးပေးပါလား''

သူမပြောဟန်က အမိန့်ပေးသံ မဟုတ်သော်လည်း အနည်းငယ် သြဇာသံပါသည်။

``ရပါတယ်... ဘယ်အပင်က ခူးမှာလဲ''

``ဩော်.. သရက်သီးခူးခိုင်းပါတယ်ဆိုမှ သရက်ပင်က ခူးမှာပေါ့''

သူမ၏ ဘုဆတ်ဆတ် စကားကြောင့် ရွှေဦး နည်းနည်းတော့ မြင်ပြင်းကတ်သွားသည်။

``သရက်ပင်ကတော့ ခင်ဗျားပြောမှာလား၊ မချစ်စုလား၊ ရင်ကွဲလား၊ မေးတာဗျ''

``ဩော်... ဒီလိုလား ဆောရီး ဆောရီး၊ မချစ်စု ခူးပေး''

နွေပန်းချီက သူမှားမှန်သိ၍ ရွှေဦးကို ပြန်၍ အချိုသတ်လိုက်သည်။

ရွှေဦးက သရက်သီးခူးသည့် တံချူကိုယူပြီး သရက်ပင်ပေါ် လှမ်းဆွတ်လိုက်သည်။

``တိန်''

``အ''

သရက်သီးက တံချူမှ လွတ်ထွက်ပြီး နွေပန်းချီ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ကျလေသည်။

သူမက ခေါင်းကို ပွတ်ပြီး ရွှေဦးကို ရန်တွေ့သည်။

``ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ခေါင်းကို မူးသွားတာပဲ''

``ဆောရီးပါဗျာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်''

ရွှေဦးက ပျာပျာသလဲဖြင့် နွေပန်းချီကို တောင်းပန်သည်။

နွေပန်းချီက အံကိုကြိတ်၍ မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး ကြည့်သည်။

``စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ သရက်သီးက နာသွားပြီဆိုတော့ နောက်တစ်လုံး ထပ်ခူးပေးပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပိုပြီး မှည့်တဲ့အသီးလေး ခူးပေးမယ်''

ရွှေဦးက နောက်တစ်လုံး ထပ်ဆွတ်ရာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ တံချူမှာပင် ပါလာလေသည်။

``ကဲ… ရော့ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော်၊ သရက်သီးက မှည့်ပြီး ဝင်းနေတာပဲ၊ အလုံးလဲ ကြီးတယ်၊ လိုချင်ရင် ထပ်ခူးပေးဦးမယ်''

ခခယယလေး ပြောလာသော ရွှေဦးကို ကြည့်ပြီး ဒေါသများ လျော့ကာ စိတ်ထဲမှ ရယ်ချင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အပြစ်မယူတော့ဘဲ သရက်သီးကိုယူ၍ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။

``ဘယ်လိုလဲ သရက်သီးက စားလို့ကောင်းရဲ့လား''

အနားရောက်လာသော နွေပန်းချီကို ရွှေဦးက ဝတ္တရားအရ မေးလိုက်သည်။

``ကောင်းသားပဲ၊ ချိုတယ်နော်''

``ချိုမှာပေါ့၊ မချစ်စုပဲဟာ''

``ဒါနဲ့ ကျွန်မခေါင်းပေါ် ပြုတ်ကျတဲ့ သရက်သီးကော ဘာလုပ်လိုက်လဲ ''

``ထမင်းနဲ့စားဖို့ သိမ်းထားပါတယ်''

``ဘယ်တော့ စားမှာလဲ''

ရွှေဦးက နွေပန်းချီကို စိတ်မရှည်သလို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

``ခင်ဗျားလေးက တော်တော် အမေးအမြန်းထူတယ်နော်၊ အင်တာဗျူး ဝင်နေတာလား''

ထိုအခါ နွေပန်းချီက ရွှေဦးကို နှုတ်ခမ်းစူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

``ထမင်းစားရင် ဒီမှာ စည်သွတ်ဘူးတွေ ပါလာလို့ ကျွေးမလို့ဟာ၊ စေတနာကို နားမလည်တဲ့လူ နေတော့''

နွေပန်းချီက စိတ်ဆိုးပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

``ဟေ့ နေဦးလေ''

ရွှေဦးက နွေပန်းချီလက်ကို ယောင်ပြီး ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

``အို.... ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ် လွှတ်''

ထိုအခါ ရွှေဦး အားနာသွားပြီး နွေပန်းချီလက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

``တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ယောင်သွားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားစေတနာကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်''

``ဒါဆို ထမင်းစားခါနီး ရင် အိမ်ပေါ်မှာ စည်သွတ်ဘူး လာယူလိုက်''

နွေပန်းချီက ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရွှေဦးကတော့ သူမရဲ့ကျောပြင်လေးကို ငေးရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

``အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်မလေးက မဆိုးရှာပါဘူး၊ အပေါ်ယံကြည့်ရင် မာနကြီးမယ် ထင်ရပေမယ့် စိတ်ရင်းလေးကတော့ ကောင်းသားပဲ''

****